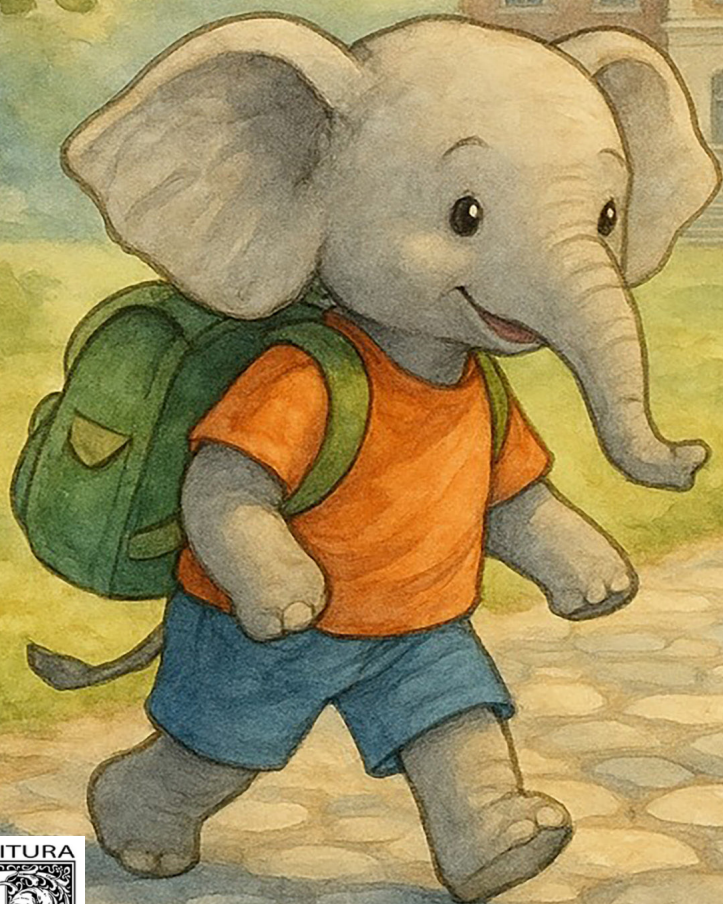

Elena Stoican

**POVEȘTI
CU ȚUCHI**

Elena Stoican
POVEȘTI CU ȚUCHI

Elena Stoican

POVEȘTI CU ȚUCHI

Postfață de Costin Tuchilă

București, 2025

Imaginile, generate de autoare cu ajutorul inteligenței artificiale (ChatGPT – OpenAI), au fost selectate și adaptate poveștilor de David Stoican, student la LISAA Mode, Paris, care a reușit să dea viață personajelor prin arta digitală.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOICAN, ELENA

Povești cu Țuchi / Elena Stoican ; postf. de Costin Tuchilă. - București : Editura Leviathan, 2025

ISBN 978-630-6601-30-1

**I. Tuchilă, Costin (postf.)
821.135.1**

© Elena Stoican

© Editura Leviathan, 2025

Editura Leviathan aparține Asociației Culturale Leviathan.

**Adresa: Str. Gura Vadului nr. 1, bl. G 26, sc. 5, et. 2, ap. 46, sector 3,
032336 București, România**

**E-mail: costintuchila@gmail.com; pusa.roth@yahoo.com
leviathan.romania@yahoo.com**

Tel.: 0721019223; 0774641519

Adresa web: <https://editura.leviathan.ro>

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere totală sau parțială a acestei ediții se pedepsește conform legilor.

Dedic această carte nepoților mei Luca, Tudor și David

GHEȚUȚELE

Sunt un elefănțel inventat de mama a doi băieți. Mă numesc Țuchi. În fiecare seară, înainte de culcare, din poveștile spuse de mamă îi însoțeam pe băieți spre tărâmul viselor, iar ei nu adormeau înainte ca eu să fac vreo năzdrăvănie la care râdeau veseli. De la început li s-a spus băieților că m-am născut într-o familie de elefanți ca oricare alta. Multe seri la rând am fost singurul pui de elefant la părinții mei. De-abia când am împlinit doi ani a sosit în familia noastră și sora mea Țuchilina. Lala și Lulu

sunt numele pe care-l folosesc ceilalți elefanți pentru a se adresa mamei mele și tatălui meu.

Am făcut multe boacăne împreună cu sora mea, dar eu eram de cele mai multe ori singurul certat, pentru că – știu că știți! – eram mai mare. Nu prea înțelegeam eu asta, dar mă obișnuisem. Însă nu despre asta vreau să vă povestesc, ci despre altceva.

Când aveam vreo 6 ani, cu câteva luni înainte de a merge la școală, s-a întâmplat însă ceva. Era o zi cu mult noroi în curtea grădiniței pentru că plouase mult. De cele mai multe ori, tata mă ducea dimineața la grădi' – cum îi spuneam noi, puii – care era la câteva stații de tramvai de casa noastră. Mama era cea care mă lua de acolo.

Pentru că ea a întârziat puțin, doamna educatoare mi-a dat drumul în curte, așa îmbrăcat pentru plecare. Nu știu cum am făcut, dar mi-am murdărit rău de tot încălțăminte. De fapt, nici nu mi-am dat seama de asta, decât după ce am văzut privirea muștrătoare a mamei când a ajuns lângă mine. M-a și certat puțin, dar am plecat așa, cu ghetete murdare de noroi.

Tramvaiul a venit repede în stație și am urcat, nu înainte de a vedea un elefăntel, tot de vârsta mea, care mi-a zâmbit prin geam. Am urcat și mama m-a așezat chiar în fața celui care-mi zâmbise prietenos. Noi, cei doi elefanți, eram acum foarte aproape, chiar ne puteam atinge ghetete. Am rămas surprins de diferența dintre încălțăminte mea murdară și ghetuțele celui din fața mea. Am exclus că plouase doar la a noastră grădi'. M-am gândit că, probabil, de-abia i le cumpărase și era mândru de ele, de aceea îmi și zâmbise când am urcat. Zărise, desigur, ghetetele mele!

Din privirea mea, care sigur mă trăda, mama îmi bănuiește constatarea, dar nu zice nimic. Chiar m-am mirat, pentru că de fel e foarte vorbăreață. Și ce să vezi? Elefăntelul cu ghetuțe „noi” cobora tot la stația unde coboram

și noi. Cu câteva momente înainte de a ne ridica, mama e rugată de doamna elefant să o ajute să pună puiul ei într-un cărucior pe care eu nu-l zărisem până atunci. Elefăntelul ajunge în căruț și coborâm toți cei care trebuia să facem asta. Mama se salută cu doamna elefant și fac și eu același lucru ca și ea. Ni se răspunde politicos și ne depărtăm unii de alții.

Ce știu este că din acea zi mama nu m-a mai certat niciodată când veneam de la joacă murdar pe ghetete și nici pe sora mea. Cred că așa voi face și eu cu puii mei când își vor murdări ceva. Voi simți chiar o bucurie! Cam asta a fost ce am vrut să vă spun. Sper să (nu) vă fi adormit.

București, 1 iunie 2023

CUBUL

În amintirea domnului învățător Stelian Popescu

Tuchi a primit de la școală, ca temă pentru acasă, să facă un cub dintr-o coală mai groasă de carton. Pentru asta își adunase tot ce-i trebuia și înțelesese și cum să deseneze pătratele respective, pentru ca, prin tăierea și îndoirea cartonului, să obțină un cub. A lăsat și niște margini la laturile unora din pătrate ca să poată face lipiturile necesare. S-a străduit să iasă

cât mai frumos. Era bucuros că fără niciun ajutor a reușit să facă ce i se ceruse. Încă proaspăt lipit, Țuchi a pus cu trompa cubul, undeva mai sus, pe o policioară, pentru ca Țuchilina să nu ajungă la el, să i-l ia din curiozitate și să îl strice.

Țuchi avea obiceiul să-și facă ghiozdanul încă de cu seară, pentru a fi totul pregătit de dimineață, când erau multe lucruri de făcut înainte de a pleca la școală. Dar i-a fost teamă să nu strice cubul, punându-l de seara în ghiozdan. A doua zi, a ajuns în clasă, când mai erau câteva minute să înceapă ora. Dar ce vede? Câțiva elefanței își puseseră pe bănci cuburile, ca să nu le strivească în pupitru. Țuchi le-a văzut și și-a dat seama că uitase cubul pe policioară! Și el care de-abia aștepta să fie lăudat de domnul învățător pentru cât de reușit era cubul său făcut cu atâta trudă! Ce va spune când va fi întrebat? Îi venea să plângă cu lacrimi de crocodil, dar îl vedeau colegii.

Printre aceștia era unul care mereu uita acasă caietul cu teme. Țuchi râdea și el cu ceilalți, când auzea ce-i spune uitucul învățătorului. Nu-l credea nimeni. Pentru toți era clar că nu-și făcuse tema și mințea că a uitat caietul acasă. Acum va fi și el în această situație. Cât de trist! Momentul în care trebuia să arate cubul era a treia oră, ultima din programul acelei zile.

Învățătorul a intrat în clasă și a zărit cuburile elefanțelor. Toți aveau pe pupitre ce construiseră,

în afară de Țuchi și un alt coleg; desigur, cel despre care v-am spus mai sus că mereu uita caietul de teme. Învățătorul s-a apropiat de banca lui și a aflat motivul lipsei cubului. Elefânței au râs, dar Țuchi nu s-a mai putut alătura râsului lor. Au fost liniștiți pe loc de domnul învățător, care s-a îndreptat apoi spre banca lui Țuchi. Acesta a spus același lucru și colegii au râs la fel ca la celălalt „uituc”. Îi venea să intre sub podea de rușine. Nu mai pățise așa ceva până acum. Învățătorul i-a anunțat că în ultima oră vor primi note pentru cubul făcut acasă. Țuchi era foarte necăjit pe el însuși. Trecea drept un mare mincinos și suferea. Nici n-a știut cum au trecut primele două ore.

A sunat pentru recreația mare. Ar fi trebuit să înceapă să mănânce mica gustare din ghiozdan, dar, cum a auzit clopoțelul, Țuchi a zbughit-o pe ușă, cu gând să fugă acasă și să revină la timp printre colegi, dovedindu-le că nu a mințit. Tropăia cât putea de repede, dar niciodată până atunci nu i s-a părut drumul atât de lung. Gândul de a nu trece drept mincinos îl făcea să continue, chiar dacă obosise și-i era din ce în ce mai greu să pășească. Nu voia nici să întârzie la oră.

În sfârșit, a ajuns în casă. A luat cu trompa cubul de pe policioară, fără să spună nimic mamei, care era acolo. Desigur, aceasta a înțeles imediat tot ce se întâmplase. Văzuse cubul, dar, știindu-l ordonat, a crezut că nu avea nevoie de cub pentru acea zi. Altfel, i l-ar fi dus ea. L-a rugat numai să nu alerge și să se împiedice, căzând și julindu-și iar genunchii, cum mai pățise de curând la joacă.

Drumul de întoarcere la școală i s-a părut un pic mai scurt. Oare drumurile astea dus-întors nu au aceeași lungime? Cam așa i s-a părut. Nu avea timp să se gândească la asta. A ajuns transpirat, dar nu întârziase. A intrat în clasă odată cu domnul învățător. Și-a pus cubul pe bancă și colegii lui au

rămas surprinși. Doar văzând cubul, l-au crezut: într-adevăr, el nu mințise, ci chiar îl uitase acasă.

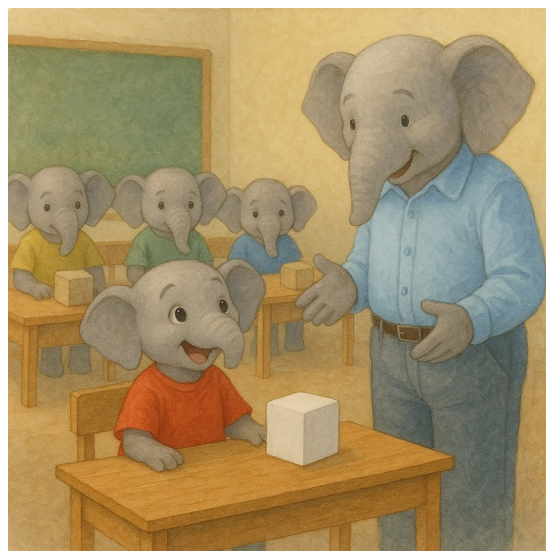
Învățătorul a început să-i strige pe fiecare după catalog și elefântelul strigat mergea la catedră și primea nota. A ajuns și la numele lui Țuchi. Acesta se mai liniștise după efortul făcut și a mers mândru cu cubul spre catedră. Învățătorul a privit cubul pe toate fețele și toate muchiile și i-a spus să meargă în bancă. A venit apoi la banca lui Țuchi și l-a felicitat:

– E foarte frumos executat cubul tău! E perfect, dar cel mai frumos gest a fost că ai dovedit că nu ai mințit. Vina de a nu-ți fi făcut corect ghiozdanul îți aparține și pe viitor sunt sigur că nu se va mai întâmpla.

Apoi, ridicând cubul către clasă, a exclamat:

– Dragi elefânței, acuzația de a fi mincinos nu se șterge ușor! Cel care minte va ajunge să spună adevărul și nu va fi crezut. Cel mai rău lucru este ca semenii tăi să nu aibă încredere că spui adevărul.

Țuchi a luat notă mare, dar nu asta îl bucura, ci faptul că nu trecea drept mincinos în fața colegilor. Cu mare efort dovedise contrariul. La sfârșitul orelor, și-ar fi dorit să zboare spre casă și să-i spună mamei că a reușit să ajungă la timp. Dar iar i se părea drumul lung; la fel ca atunci când a alergat să ia cubul de pe policioară. Acum avea emoții și mai mari. O lăsase pe mama lui îngrijorată și voia să-i dea vestea cea bună. În sfârșit a ajuns. Lala s-a bucurat că nu pățise

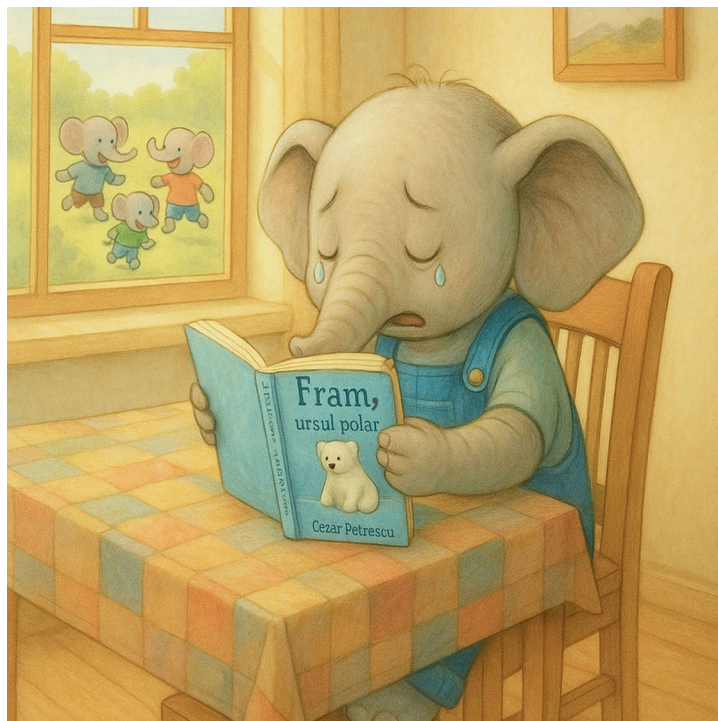

nimic și, la întrebarea lui cu lungimea diferită a aceluiași drum, ea i-a spus:

– Depinde și de starea ta. Când ești nerăbdător, timpul ți se pare că trece încet, iar când vrei să treacă mai repede ți se pare că stă pe loc. E ceva de neînțeles, dar atât de firesc.

București, 2 februarie 2025

FRAM, PRIETEN IMAGINAR

Sunt eu, elefanțelul Țuchi! Prima carte citită de mine a fost *Fram, ursul polar* de Cezar Petrescu. Mi-o dăduse împrumut colegul meu de bancă. Nu i-am spus că nu mai avusesem sub trompă nicio carte pe care s-o citesc singur de la început la sfârșit. Gestul lui m-a surprins, dar mi-a plăcut mult. Credeam că numai de la Lala și Lulu vin cărțile de citit. Iar până atunci, eu doar reciteam poveștile ascultate seara, la culcare.

De la primele pagini l-am îndrăgit pe Fram, dar citeam cu destulă dificultate. Îmi era greu să țin cartea deschisă la pagina respectivă. Mi se tot închidea fără să vreau și eram nevoit să parcurg rânduri deja citite, până ajungeam la un cuvânt pe care nu-l mai întâlnisem. Nu mai era ca atunci când „citeam” o poveste, având glasul mamei în gând; acelea erau povești deja cunoscute, dar recitirea lor mă bucura mult, tocmai pentru că le știam sfârșitul. Acum, cu această carte sub trompă se producea o altfel de minune. Povestitorul era un om necunoscut, dar treptat, treptat l-am conturat în mintea mea și i-am dat un chip. Dacă începea un rând cu liniuță de dialog, un timp eram derutat, apoi cream repede chipul personajului pe care mi-l dezvăluia povestitorul. Alteori mai încurcam chipurile, dacă pierdeam șirul întâmplărilor. Din ce citeam deveneam și mai curios să văd ce se va mai întâmpla, dar eram și nerăbdător. Intrasem într-un joc interesant. Mă cam încurca și mișcarea ochilor de la un cuvânt spre altul, pentru că pierdeam rândul. Cartea o țineam cu cele două picioare dinainte. Am văzut că a fost mai bine când am urmărit cu trompa cuvintele șirului care forma rândul și tot de trompă mă foloseam ca să dau paginile. Ei, așa mai merge!

Citeam și nu mă mai săturam să aflu ce se mai întâmplă. Mă bucuram că nu mai era nevoie să-mi folosesc glasul, ci doar urmăream cu ochii fiecare rând. Îmi venea și-un miros plăcut, altfel decât cel de cerneală. Acest miros m-a însoțit de atunci la orice citire a unei cărți. Eram așezat la masa din bucătărie. Dar după primele pagini îmi cam amortiseră toate picioarele, ca să nu spun de trompă. Stăteam mult prea încordat. Am avut un gând să mă las de citit, dar devenisem curios să văd ce i se va mai întâmpla lui Fram.

Eram singur acasă. Nu mi-era prea frig, dar Lala obișnuia să ne pună câte un pled pe picioarele dinapoi, atunci când întârziem mai mult cu făcutul lecțiilor. Mi-am pus pe un scăunel mai mic cele două picioare, ca să nu mai stea atârdate, dar cu corpul cam făceam umbră cărții citite. Ca să văd paginile, am observat că lumina de la geam ar fi fost mai bine să-mi vină din stânga. Dar era bine și așa. Masa și scaunele erau pentru adulți. Nici eu, nici Țuchilina nu am avut birou și scaune potrivite cu vârsta noastră. Ne făceam lecțiile pe masa de la bucătărie. Câteodată, când Lala avea de făcut mâncare, ea folosea cealaltă jumătate din suprafața mesei. Acum mă lăfăiam pe toată masa și mi-am schimbat locul doar ca să-mi vină lumină cât mai multă pe carte. Pe masă trebuia să aibă loc și Fram, ca și celelalte personaje ale poveștii. Era așa de plăcut!

În liniștea camerei, auzeam doar fâșâitul paginii când o dădeam cu trompa de o parte. Mi se alăturau doar zgomotele și sunetele de care aflam din întâmplările citite în poveste. Era ca un miracol. Oare cititul e în stare să producă în închipuirea mea și imagini, și sunete? Bucuria m-a însoțit la citirea fiecărui rând. Apoi a venit un moment când m-am îngrijorat pentru ce i se întâmpla prietenului meu Fram și uitam de bucuria de a citi. Doamne, cât am plâns în acele momente triste din poveste! Șiroaie de lacrimi veneau fără să vreau. Mi-amintesc că nu puteam continua lectura, pentru că aveam o perdea de lacrimi trasă peste ochi. Și acum am în amintire paginile cu desenele înfățișându-l pe Fram în diferitele situații triste prin care trecea.

Eu și Fram plecam dintr-un desen în altul cu mare ușurință. Nu se supăra că-l urmăream pas cu pas. Citisem multe pagini al căror număr nu mă mai interesa ca altădată, când voiam să mă laud. Apoi, a venit Lala. Am întrerupt cititul, dar în cap mi se derula tot ce se întâmplase până atunci și Lala vede că sunt cu ochii roșii și de la plâns. În timp ce-i dezvăluiam

despre ce citisem, mi-a spus că nu era nimic rău în asta; eu trăiam povestea lui Fram cu toată ființa mea, iar lacrimile făcuseră să crească în mine atât dorința de a citi mai departe, cât și puterea de a înțelege ce citeam, așa cum bobul de grâu are nevoie de apă ca să crească. Tot lacrimile erau și dovada că am suferit și eu odată cu Fram. Deci, Lala știa povestea. Mă bucura faptul că Fram n-a fost o clipă singur, ci m-a avut pe mine lângă el, mai ales în momentele lui grele!

Noaptea am visat evenimentele prin care trecuse Fram în partea de poveste citită și a doua zi mi-am amintit tot, de parcă atunci lăsasem cartea din mână. Era o zi în care nu mergeam la școală; lecțiile pentru ziua următoare mi le făcusem înainte de a începe cartea. Deci, puteam citi în continuare. Am reluat întâmplările lui Fram de unde le lăsasem, pentru că îmi pusesem un semn de carte, cum văzusem că făceau Lala și Lulu când ne citeau. Lala mi-a spus că trebuie să am răbdare, să nu mă duc la ultima pagină și să aflu ce s-a întâmplat cu Fram, pentru că drumul până la terminarea poveștii e partea cea mai frumoasă a călătoriei imaginare din care voi avea multe de învățat. Puterea răbdării îmi va fi de mare ajutor.

Povestea lui Fram, așa cum o citisem capitol cu capitol, nu mi s-a șters din minte și așa a rămas până am ajuns la un rând pe care era scris *Sfârșit*. Am simțit o bucurie, dar nu cred că mai mare ca a Lalei când m-a văzut că închid cartea. Chiar dacă acum nu mai fusesem singur acasă, am văzut că nu m-a deranjat nimic din ce s-a petrecut în jurul meu. Atât de absorbit am fost de peripețiile lui Fram! Mi-am zis că voi mai citi și alte cărți, pentru ca eu și Fram să ne mai facem și alți prieteni. Simțeam că asta voi dori să fac de câte ori voi avea posibilitatea, dar numai după ce îmi voi termina temele primite de la școală.

Am mai înțeles că cititul e o bucurie. Te ia pe un covor fermecat, te duce în locurile descrise în carte și toate personajele intră și ies de pe covor, după cum e povestea. Când citeam despre Fram, covorul fermecat era uneori banchiza sau sloiul care aluneca cu Fram și cu mine pe suprafața mării. Așadar, acesta este cititul! Aflasem acest lucru de la prima mea carte și de atunci așa a rămas. Reținusem din carte că „Omul poate fi mai crunt și mai nesățios decât fiarele” și că „Fram era un urs mai omenos decât oamenii”. De aceea mi-am propus să fiu un elefant la fel ca Fram, ursul polar, care-mi va rămâne prieten pentru totdeauna.

Dragi pui de orice ați fi, doriți-vă să vă aflați pe cât mai multe covoare zburătoare. Veți avea numai de câștigat! Dar luați aminte! Cartea vă va da lumină pentru ochii minții voastre – adică, vă va dăruia cunoaștere – dar numai dacă ochii voștri vor primi lumină ca să puteți citi!

Brno, 12 octombrie 2024

Fișă biobibliografică

Elena Stoican (n. 1950, București) a absolvit Facultatea de Matematică-Mecanică din cadrul Universității București, promoția 1970–1974.

Întreaga sa activitate profesională și-a desfășurat-o ca programator sau analist-programator în centre de calcul și oficii de calcul din București: CIACUT, CIAC, COCC, MApN (la Direcția Topografică Militară – azi, ALGA). S-a pensionat în 2008.

A debutat în luna mai 2023 în revista online „Baabel”, cu un text intitulat *Herman*, revistă unde a continuat și continuă să scrie povestiri.

Tot din perioada aceea, de început „scriitoricesc”, s-a îngrijit de editarea cărții *Prima iubire, țambalul* (2023) a fostului coleg de școală primară, virtuozul și cunoscutul țimbalist Nicolae Feraru, carte publicată la Editura Leviathan și căreia i-a adăugat prefața.

Tot de atunci a început să publice și în Revista Culturală Leviathan, revistă tipărită, care păstrează farmecul lecturii clasice. Primele două povestiri, intitulate *Ghetuțele* și *Piatra*, au apărut în ediția din trimestrul I/2024. Au urmat și alte povești și proză scurtă în numerele ulterioare.

Toate poveștile publicate sunt cuprinse în cartea pentru copii și adulți, intitulată *Povești cu Țuchi*, deoarece elefăntelul cu acest nume este personajul central al tuturor întâmplărilor descrise.

De fapt, elefăntelul Țuchi este și povestitorul nemijlocit al majorității poveștilor.

Călătorie în lumea copilăriei

O surpriză plăcută a fost pentru mine proza Elenei Stoican, publicată în revista „Leviathan”: povești pentru copii, proză scurtă, texte cu caracter eseistic și memorialistic (la „Carnet de scriitor”). Am descoperit astfel o scriitoare dotată cu fantezie, care își construiește cu migală spațiul literar, în plus, stăpânind exemplar registrele limbii române, cu rigoare gramaticală, dar și cu o bogăție de nuanțe.

Reunite în volum, *Povești cu Țuchi*, apărute în „Leviathan” alcătuiesc o carte unitară, savuroasă la lectură atât pentru copii, cât și pentru cititorii adulți, care descoperă unghiul inedit de abordare a unei tematici și deopotrivă a unei tehnici consacrate în literatura pentru cei mici: personificarea, adică atribuirea de calități umane regnului animal și vegetal cu scopul de a crea o lume alegorică și, implicit, de a evidenția o morală (care aici nu e deloc ostentativă). Țuchi și celelalte personaje sunt o familie de elefanți dotați cu calități rare, de la inteligență și curiozitate la gingășie. Familia a fost inventată de mama a doi băieți, care, ca orice mamă, spune seara o poveste pentru a-și adormi copiii. Doar că aceasta nu este o poveste cunoscută, ci una inedită, o experiență nouă pe tărâmul visului. Visul „Țuchi” nu reia personaje și tipare banale, el creează lumea lui, chiar dacă aceasta are, inevitabil, similitudini cu cea reală. Se cuvine remarcat și că alegerea elefanților ca eroi ai narațiunii este neconvențională cel puțin în spațiul literar românesc.

Țuchi merge la grădiniță, la școală, la cinematograful, însă același Țuchi are o pietricică pusă pe pervazul ferestrei, care îl inspiră la rezolvarea temelor; iarna, în drumul spre școală, întâlnește un firicel de plantă; în vacanță, la mare, intră într-o sală cu jocuri de noroc și constată că regulile jocului nu sunt respectate; învață din greșeli; se minunează când întâlnește un melc și deprinde de la el

că „abandonul nu rezolvă nimic”; e obișnuit de mic cu cartofi prăjiți, astăzi delicatose la McDonald’s; face febră pentru că s-a lăcomit să mănânce cireșe nespălate; înțelege lecția furnicuțelor care își împart povara; uită cubul pe care îl avea de construit ca temă la școală și, pentru a nu fi considerat mincinos, aleargă acasă în recreație și-l aduce: „E perfect, spune învățătorul, dar cel mai frumos gest a fost că ai dovedit că nu ai mințit”; ca orice copil, chiar și elefanțel, mai face și năzdrăvănii; spărgând un vas, ia la cunoștință că, numai recunoscând, scapă de „povara faptei sale”: „Inimile care păstrează fapte nerecunoscute se îngreunează odată cu trecerea timpului, pentru că, știți ceva?, și timpul devine un ciob al faptei!” (timpul, „ciob al faptei”, iată o metaforă inspirată).

Și toate celelalte pe care le-ați aflat citind *Povești cu Tuchi*, minunata călătorie a autoarei spre propria copilărie, tot așa cum altădată Fram, ursul polar, „a călătorit la maturitate spre ghețurile natale, chemat de amintirile copilăriei”.

Costin Tuchilă

Cuprins

Ghetuțele	7
Piatra	10
Șorțulețul	13
Teama	15
Firul	17
Bar-Bar-Bar	21
Cititul	25
Jumătăți inegale	28
Melcul	31
Moneda	35
Cartofii prăjiți	37
Cireșul	42
La Linie	46
Rochița	50
Povara	54
Izvorul	57
Semințele	61
Umbra	65
Bobul	68
Cioburile	72
Cubul	75
Murmurul	80
Căzătura	83
Musafirii	85

Leagănul	88
Fram, prieten imaginar	91
Epilog	96
<i>Fișă biobibliografică</i>	97
<i>Călătorie în lumea copilăriei, postfață de Costin Tuchilă</i>	98

Cărți pentru copii apărute la Editura Leviathan:

- **„Nino Nino” și poveștile copilăriei**, texte și desene ale copiilor din grupul artistic „Nino Nino” din Brăila, din cadrul proiectului „Zâmbetul unește” al Asociației Culturale Leviathan, realizat împreună cu Biblioteca Județeană „Panait Istrati” Brăila, Secția de Împrumut pentru copii. Ludotecă. Prefață și prezentări de Lică Barbu, cuvânt introductiv de Mihaela Doinița Stanciu, postfață de Pușa Roth. Coperta: Rudy Roth, 2021

- Lică Barbu, ***Aventurile lui Licuță dincolo de Capătul Lumii***, povestire, ilustrații de Cristina-Anamaria Paraschiv, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2021

- Eric Alexander Roth (11 ani, Palma de Mallorca, Spania), ***Vertical Gardens***, volum în limba engleză, cu ilustrațiile autorului. Coperta: Rudy Roth, color, ediție de lux, cartonată, 2021

- Gina Zaharia, ***Povești pentru Ilinca***, literatură pentru copii, ilustrații de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, color, ediție de lux, cartonată, 2021. Necomercială. Cartea are și ediție electronică (pdf, acces gratuit). Ediția electronică poate fi citită și descărcată de pe portalul editurii.

- Iuliana Dinu, ***Povestiri cu tâlc***, fabule pentru copii. Desene color de Alexandra Barbu, clasa a VI-a, Școala nr. 2, Voluntari – Ilfov. Cuvânt înainte al autoarei, postfață de Costin Tuchilă, referințe critice despre cărțile autoarei. Ilustrația copertei: Alexandra Barbu, 2022

- Pușa Roth, ***Aventurile lui UNU***, poveste pentru copii, ilustrată cu desene de Albert Frederick Roth (7 ani, Palma de Mallorca, Spania). Coperta: Rudy Roth, color, ediție de lux, cartonată, 2022

- ***Lumea în culorile copilăriei***, desene ale copiilor din Grupul artistic „Nino Nino”, Brăila, din cadrul proiectului „Zâmbetul unește” al Asociației Culturale Leviathan. Album integral color, ediție de lux. Cuvânt înainte de Pușa Roth, prezentări de Lică Barbu. Coperta: Costin Tuchilă, 2023

• Alina Lavinia Grigoraș, *Aligri și cele patru anotimpuri*, vol. 1 – *Anria*, roman, ilustrații de Eva-Katerina Buțu, prefață de Costin Tuchilă, ediție de lux. Coperta: Rudy Roth, 2024

• Maria Chirtoacă, *Frumoșii zori ai copilăriei*, poezii, ilustrații de Bogdan Petry, ediție de lux. Coperta: Costin Tuchilă, 2025

• Iuliana Dinu, *Povestea ceșcuței de cafea*, basm, ilustrații și copertă: Alexandra Barbu, ediție de lux, 2025

Cărțile au prețuri foarte accesibile și sunt editate în condiții grafice deosebite.

**Pe portalul editurii, detalii despre volume și autori, fragmente din cărți.
Adresa: <https://editura.leviathan.ro/>**

Toți cei care doresc să colaboreze cu Editura Leviathan sau să cumpere cărțile noastre ne pot contacta pe adresele de mail:

costintuchila@gmail.com

pusa.roth@yahoo.com

leviathan.romania@yahoo.com

Lector: Puşa Roth
Tehnoredactare: Leviathan. Apărut: 2025
Format: 21x21 cm
Editura Leviathan, Bucureşti, România
E-mail: costintuchila@gmail.com; pusa.roth@yahoo.com;
leviathan.romania@yahoo.com
Tiparul: P.F.A. Savu Nicoleta
E-mail: digitalceramicart@yahoo.com

ISBN 978-630-6601-30-1

9 786306 601301